

מסורת הש"ס

דבשעת שאילה צעין ובשעת שזורה ומחה לא צעין: **א"י סבר**
דכתיב דמי ולא משמע ליה לפרוש אחד אחד בפני עמו כלל מ
לעיל: **ר' יאשיה**. (ו) דמפרש דבשעת שאילה צעין בשעת שזורה
ונמי אחד אחד לעזמו ומיחו אפ"ה מזינו למילך שפיר דחדא מיני
לעיל שייך תרוויכו קראי אדרשא אלן ה"ק בעליו אין עמו לא **לקרא**
חדא וליתא חדא פטור וכוי אלא **בעליו עמו לא** **שנס** משמע
עמו לא בשעת שאילה ולא בשעת שזורה ומחה דע"כ לר' יאשי
קאי ובעליו אין עמו ולר' יאשיה ה"ק בעליו אין עמו לא כוז ו
שיהם ה"ק משמע ליה בעליו אין עמו דכאי אין אתרוויכו קאי אי
כתיב אס בעליו עמו. דמשמע נמי אתרוויכו ישנו כוז וישנו כוז
בין אחת שפוטרתו יש בין אחת שפוטרתו ומאי היא